

„Soča“ izhaja vsak petek in velj po pošti prejemana ali v Gorici na tem pošiljanja:

Vse leto . . . . f. 4.
Pol leta . . . . " 2.
Četrt leta . . . . " 1.

Pri oganilih in tako tudi pri „posnicah“ se plačuje za navadno tristopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 kрат
7 " " " 2 "
6 " " " 3 "
Za večje število po prostoru.

SOČA

Država-bog, ki dosti snc.

Imeli so tiste čase v Babilonu malika, ki mu je bilo ime Bel. Vsak dan devali so prednj dvanaest krin moke, štirideset ovac pa šest vrčev vina. In povžil je vse proti. Molili so ga vsi. Kralj sam je prihajal vsak dan se mu poklanjat. Le Danijel ni hotel moliti Bela, molil je svojega Boga. Zato se je kralj jezil in rekel Danijelu: „Se ti ne zdi Bel živ bog? Ne vidiš li, koliko sne in spije vsak dan?“ . . .

Ta sveta zgodovina se ponavlja dandanes pred našimi očmi. Malika imamo, ki ga moli cela Evropa. Malik ta je — moderna država.

Babilonski kralj je sklepal, da Bel mora biti bog, zato ker je dosti snedel in spil. Če je ta dokaz veljaven, potem nam ni treba drugega; ker kak želodec ima dandanes država, čutimo žalibog sami najbolj. „Ne vidiš, koliko sne in spije vsak dan?“ . . .

Brez vse šale: država moderna je res malik. Prva jo je pomaličila Lutrova reformacija izročivši ji gospodstvo v verskih in cerkvenih zadevah; potem je prišla francoska revolucija, ki je strla zadnje ostanki individualne prostosti, izdavši narode državni samovolji na milost in nemilost, dokler ni slednji nemški filozof izumil novo modroslovje, katero je vršičelo v stavku: Država je pričajoči bog. . . . Srce, česa želiš še več?

Da je pa država moderna v resnici bog, dokazemo še v posameznih točkah. Evo! Bog je nad vse. Moderna država je tudi nad vse, ker le to velja, kar ona sklene in postavi; brez njenega dovoljenja ne sme niti Bog iz cerkve,

ona ga izganja iz šole, ona konfiskuje njegovo imetje. Bog je vse pričajoč; moderna država tudi. Ona preži pred altarjem, preži pod prižnico, ona nadzoruje v šoli, ona stopa v družino s svojimi zakonskimi določbami. Bog je vir in učenik vse resnice, moderna država tudi; ker ves poduk v resnici se daje le v njenem imenu, z njenim dovoljenjem. Bog vse živi in redi; moderna država tudi; da ne govorimo o kruhu, ki ga reže brezstevilnim vradnikom in vojakom — ona nam daje sol, ona tobak, ona hoče žgati žganje, ona prevzema skrb za bolnike, ostarele delavce, ponesrečence, invalide itd. Bog vse obrani, vse giblje; moderna država tudi; ona vpravlja pošto, ona zida železnice, vkuje vže zidane, ona zgraja ceste, mostove itd. O Bogu se pravi: ki viža naše misli, ki nagiblje našo voljo; o moderni državi velja isto. Ona sè svojim strogo centralizovanim šolstvom, z vradno predpisanimi učnimi knjigami, s pomočjo po njenem duhu vzgojenih učiteljev vlija milijonom državljanov predstave, jim določuje pojme, misli in hotenje, kaker vga je njenim nameram.

In ta država potrebuje dosti dosti vsak dan: v blagu, v denarju. Kdo bi se pa tudi ne čudil temu? Kako bi sicer mogla vse goniti, vse vrteti?

Kaj pa je prav za prav država, ki toliko potrebuje, da vse goni in vrti? Lehko rečemo, da naš kmet in velika večina prostega ljudstva še zdaj nima pojma o tem, kar se tolikokrat piše in izreče: o „državi“.

Naš kmet večinoma še ne pozna države, ampak le „cesarja“, in kar je nam državno, je

nemu „cesarsko“. Nekaj enakega bi se našlo morda še v priprostem ljudstvu francoskem, le da tu besedi „cesar“ in „cesarski“ nadomestimo s „kralj“ in „kraljevski“.

Res sicer, da so ti izrazi ljudskega govora nekako zastareli. Vendar oni kažejo, da so nekdaj „cesarski“ časi ljudstvu bolj vgaiali, kaker novejši „državni“, kažejo, kako malo se moderna država zna prikupiti pri prostem ljudstvu, ki več ali manj vedno zna sè zdravim vokusom soditi o javnih zadevah. „Dokler je cesar vkažal — tako naš kmet — je bilo vse boljše, a zdaj . . . ?“

Zdaj imamo državo-malika, ki vsak dan toliko sne in spije . . . In to kmetu ne dopada . . . Zatorej: blagi „cesarski“ časi!

Mi si sicer „cesarskih“ časov, kaker so bili pred l. 1848, brez spremembe, nikar ne želimo nazaj. Bog varuj! Hoteli bi le, da bi se v državi marsikaj predrugačilo, da ne bo več kmetu toliko snela in spila.

V to naj bi država zatujila enkrat pohlep po neomejenem podržavljanju. Naj bi se prišlo do spoznanja, da mora vendar še kaj dobro biti, akoravno ni državno. Država ni sama sebi namen, ampak je radi državljanov, njim imata služiti, njih blagor povspremeti. Ako pa hoče vse podržaviti, vsega se polastiti, je podobna materi, ki s prevročim objemanjem zadusi lastno dete.

Država naj bi se držala tega, kar je njen, a ne stegala rok po onem, ki po nobenem pravu ne spada v njen področje. Nekaj takega je javna vzgoja. Šola ni zadeva državna, ampak cerkev, ampak družine. Sesalka centralizo-

LISTEK.

INFLUENCA.

Ni zadosti križev in težav! Še tebo je bilo treba! To je krčanska ljubzen! Vže vem, zakaj se hoče znesti nad mane: pred enim mesecem sem slišal, da si začela se sprejavati po Evropi, in del sem te v časnik, da bi se te ljudje ogibali — in za to ovdobje se hoče zdaj maščevati!

No, no, naj bo pa, če vže drugič ne more biti... Tebi je tedaj ime influenca. Dober dan, gospa influenca!

Influenca! Ne zameri, če še kaj znam, je tvoje ime latinsko. No, to me nekoliko potolaži; ker kaker si morda vže kaj slišala, sem jaz celo latinizator. Ko si bila na Dunaji, si morda slučajno dobila pred oči „Parlementarja“, če nisi celo obiskala dnužne njegovega vrednika, vsaj brali smo, da si bila po vseh hišah. Veš tedaj, jaz sem tisti latinizator, proti kateremu je prinašal „Parlementar“ temeljite razprave. Slednjč bi se zuala midva še sprljaznil. Gotovo v razširjanji latinsčine me prekosuješ. Kdo je še kdaj slišal latinske besede po gorskih vasah, po kočah bornegata kmets in rokodelca! To se godi zdaj; tvoje častito latinsko ime izgovarja vže vsak slovenski jezik. Tako znaš širiti kraljestvo „latinorum“! To je propaganda, to je latinizovanje! Ljuba influenca, povem ti pa na štiri oči: Nevoden čas za latinizovanje si si izbrala. In pa naravnost v Gorico si upaš priti!

Bodi zmorna in pazi, da te ne zasađijo tisti od „Slovenskega Sveta“, ker potem je po tebi, in priseljši ti, da v prihodnji številki bomo brali vvodni članek z naslovom: Latinizatorica — influenca.

Influenca! Veš pa, ljuba moja, da nista še na jasnom gledé tvojega imena. Res, da sem več let študiral latinsčino, vendar sem še celo v zadregi, kako bi te izgovarjal. Ciceron bi te pisal influentia; in kaker smo se v tistih časih, ko smo sedeli na latinskih šolah, učili, izgovarjati bi se moralno tvoje blagorodno ime: influenca; če hočemo pa skrajšati: influenca. Pa veš, kaj ti povem, vsaj dokler si v Gorici, bi ti ne svetoval tako izrekati svojega imena; ker po postavi, ki se je pred tremi meseci razglasila v svetiski latinskih muz v Gorici, bi morali rekati: influentia, skrajšano: influenza.

Ljuba moja: zamora gor, zamora dol, dokler ti je všeč ostati v Gorici, blagovoli šlišati iz naših ust: influenza!

No, zabil sem vže vprašati: Od kod si pa prišla, gospa influenza, kje je tekla tvoja zibelka? Je res, da z Ruskega?

Rusinja? Beži, beži! Ti Rusinja? Rusi da so te krstili na latinsko ime? In oni so te poslali delat latinsko propagando okol avstrijskih Slovanov? Meni je to vganjka, da več ne morebiti. Ce je pa to res, potem te prosim, pojdi pač, predan zapusti Gorico, to povedat vredniku „Slovenskega Sveta“, ki bi hotel vše jutre vlogim Slovencem viti učenju za slovenski jezik, ter povej mu, da Rusi so se radikalno spreobrazili ter hočejo odslej naprej polatinuti cel svet.

Pa da nisi tudi ti kaka ruska emisarica! Ali celo nihilistinja? Oho, atentat! Bomba! Jaz ti nič ne zaupam. Pakaži potni list...

No, pa povej, zakaj so ti dali ime influenca, recte influenta? Mej avetnicami jaz ne najdem tega imena. Influ, influere pomeni skrivaj se prikrasti ali vtipotapiti; in res, to umeš izvretno: prideš kaker tat o polnoči ter napadel človeka zavratno, da se zave še le potem, ko je v tvojih krempljih! Kje si se pač učila olike? V Sibiriji? Ne veš, da je v naših deželah navada potrkat na vrata, ko se obiskuje gospoda? Ti pa naravnost odpreš vrata, in predno ima človek čas se ozreti, mu kar skočiš v glavo, drugemu se zaženeš v noge, tretjemu zacopraš v želodec. Človek res ne ve kaj početi. Od vseh strani se sliši: Influenca je v mestu! Ko se pa vpraša: kje je, da se je bom ogibal — ne vedo zdravnik odgovoriti nič boljšega kaker: nič ne pomaga se je izoperati, komur je vsojeno, ji ne uide; še le ko jo ima, mora človek to in ono storiti, da jo prežene! Lepa reč!

Kaj pa je „to in ono“, e čemer se Rusinja prežene? Rekli smo vže: influenca recte influenta je in ostane! Pogreta voda v obliki juhe in čaja se mora vlivati skozi grlo, da se mati influenca v želodeci malo pogreje; ko ji pa postaja prevrča, se izpoti skozi kožo pa jo pobriše drugam pustivš človeka izstradanega, da bi snedel dva kotla poleute. Vže vemo, mraz ji je bilo v Sibiriji, da je pošči, in hajd! prišla se je gret v naš želodco, pit nač da!

Ljuba influenca, ali influenza naj te obračam kaker koli, pridne dlake ne najdem na tebi. Bolj ko te ogledujem, bolj se mi zamerjaš. No pa, ako hočeš vsaj deloma popraviti krivico, povej mi nekoliko, kar si doživel na svojem potovanju. Ti moraš vedeti dosti skrivnosti, ker obiskuješ celo kralje in ministre. In pa kar v glavo se spraviš, da preščeš in pretipljel čljusti in misli.

vanega državnega želitva pije iz narodov kri in moze. Kako maje so stale šole za tistih časov, ko so občine name, vsaka so svoji moći, skrbele za poduk, ko so duhovni, kolikor jim je čas pripaščal, deco podučevali; ko so po srednjih in viših šolah podučevali redovniki brezplačno, ki so vbožne dijake celo sami redili in ohranjevali! Vže naklada na ljudsko šolo, kako tlači dandanes našega kmeta!

Po čemer se dalje „državna“ doba razlikuje od nekdanje „cessarske“, je javna uprava Konstitucija je državno upravo neizmerne pomolila. Dobili smo državni zbor, delilne zbrane z volitvenim aparatom, z tem toliko novih državnih in deželnih vrakov. Koliko pomerije, koliko poročil na viša mesta je tu treba; kolike odlokov, koliko popravkov, vprašanj, pojasnil dohaja od viših strani na podložne! Neredkokrat pa tripi danes državna uprava in se zarlekajo zarad nepraktičnosti javnih vradnikov, vzgojenih v državni šoli, ki se vedno bolj oddaljuje od življenja, ki je preteoretična, vseskozi nepraktična. Koliko bi se dala pač državna uprava vprostiti, koliko brezpotebnega odpraviti, koliko — prihraniti!

Pred vsem pa naj bi država narodom začela spet enkrat pridigati tistega Boga, ki ga je Danjel molil. Malo manj suhih predmetov v šeli, pa nekoliko več strahu Božjega bi v malo letih znato zmanjšalo državne stroške. Brezverska vzgoja manči število mladih hudočetev, katere treba rediti po državnih jetniščah; po mestih in deželi se čedalje bolj širi greh moj mlajšim rodom, za katerega se potem pokori po bojničicah na neizmerne stroške domačih občin. Če si bomo vzgojili rod s strahom Božjim v srcu, bo kmalu tudi država vsaj pojavico vojakov, ki jih redi za časa miru, odpustila na dom, ker ne bo ji treba imeti oči po vseh kotih, vse nadzorovati. Strah Božji je bolji varih cessarskega trona in državne stalnosti, kateri milijoni vojakov.

Spoloh: država strezni se velikostne dominosti, s katero ji je zavdala Bogu odtujena filozofija; država odreci se vsemu, kar ni njenega, ter priznaj Bogu, kar je Božjega; potem bo tudi manj potrebovala, in kar bo snela, ji bo tudi bolj tehniko, ker žegnal ji bo Bog.

Nesrečni Döllinger!

Vmrl je — brez duhovna. Gotovo, velika nesreča. Vmrl je duhoven brez duhovna. Še veča nesreča. Vmrl je duhoven brez duhovna, zato ker ni hotel duhovna. Največa nesreča!

Brali smo ondan, da te je imel v glavi celo ruski car. Joj, joj, kaj se pa kuha v čeljustih severnega strica? Koliko let je še treba, da bodo smeli pokati kononi, ki zijojo na nas z okraj gališke meje? A, kaj r., da je čudno v tisti glavi? In pa tam v zadnjem predelu tista velika baterija diplomatskih pridržkov, kar se drugače pravi — saj znaš latinsko — restrictio mentalis!

Gotovo si tudi na Dunaji obiskala katerega tistih gospodov, ki se zdaj spravlja. Kaj praviš, bo kaj? Hui, hm, maješ z glavo. Hm, te vže razumem... Kaj ne da — restrictio!

Pt. tudi Döllingerja si hotela še videti, preden je vmrli. Kaj si je pač mislil, ko si mu stressala stare kosti? Jaz bi bil vendar upal, da ga boš vsaj za zadnjo uro strnoglavila in navduhnila mu nekoliko latinatva, ki mu je tako malo dišalo. Kaj ne, boljše bi bilo za Döllingerja, da bi bilo tudi v njem malo več latinizatorja, a malo menj Nemca?...

No, pa vže vidim, s tabo ni nič. Iz tebe ne morem nič izvleči. Imej pa!

Vprašal ti to še, kam jo misliš obratiš od nas? Poslušaj moj svet. Če nočeš še domov, vdarijo na Laško. Tam v Rimu najdeš Crispija. To je prav lisjak. Le primi ga in pretresi mu obistu in dušo, da se ne enkrat za vselej ispoti vsa zvijačnost in proticerkvena zagrizenost...

Zdaj pa nimam nič več s tabo, influenze. Svetujem ti, da bi se skoraj odpravila od mene... Pa prosil te tudi ne bom. Glej tu čaj. Hus, kako vroč je! Ure so ti štete, influenze! Lata to še vržem v sebe — ta izpuhela boš, kaker kafra! Srečno pot! Nikdar več se ne vrnasji!

Vse te se je zgodilo z 91 letnim starškom, ki je danes teden zatisnil oči tam v Monakovem na Bavarskem. Bil je to Ignac Döllinger. Pred dvajseti leti je bil tudi svet poleg tega imena. Döllinger je bil, posebno na Nemškem, pol boga. Misliš se je, da je v njegovih glavi skrinja učenosti. Tudi on je misil tako. Ko se tedaj katoliški škofo na občenem cerkvenem zboru leta 1869 oklicali rimskega papeža za nezmotljivega učenika katoliške vere in se je ves vernal svet podvrgel temu nauku, je Döllinger sam misil, da je on bolj nezmotljiv ko vsi cerkveni škofoje, in sicer svoje bogoslovke stolede v Monakovem je kljuboval papežu in svojemu škofu. Ker se ni hotel podvrediti, ga je monakovski škofov izobčil iz svete cerkve. Döllinger pa, ne da bi se bil streznil, menil je že zmisli, da bo potegnil za seboj Nemce, in s temi vso druge katoličane.

Toda si se mu posrečilo to. Njegovi privrženci, staro-katoličani, so sicer nekoliko po Nemškem rogovili, korajšo so jim dali pruski tollarji, Döllingerjeva zvezda je pa od tistega časa začela temneti. Le še nekaterekrati se je oglossil, da bi izlil svoj žolč na papeža in rimske cerkev, za kar so mu Judeje inkrovno stegno ploskali; toda kaj prav učenega, če nuj bi se bil svet čudil, ni več prišlo od Döllingerja. No, počastil se je bil, Bog je pa tudi najbrže v svoji dobroti od slave vpijanjenemu starcu hotel dati zadnja leta priložnost, da bi se spomestil.

Papež sam in celo krščanski svet je molil za njegovo spreobrnjenje. A Döllinger je ostal trdrovrat.

Pred par tedni ga obišče gošpa influenze. Prišla je v imenu Božjem. Toda Döllinger, vedno še krepak, se je otresel — pil je najbrže čaj, kaker mi — in izpotila se mu je skoz 91 letno kožo. Katoliški župnik, ki je najbrže vredel, kako nevarna je tudi lehka bolezna za stare ljudi, mu je ponudil, ali bi se morda ne hotel spraviti z Bogom po katoliški šeki. Döllinger je reklo, da ne.

Nekaj dni potem — zadene Döllingerjeva mrtud. K zavesti ni prišel več. Izdihnil je in stopil pred Bogom, ne da bi se bil spravil s cerkvijo in rimskim papežem.

Mi nečemo stopiti na onkraj. Bog je sodnik. Vendar po vaših katoličkih mislih je konec Döllingerjev žalosten. Niti sebi, niti komu drugemu ga ne priželimo.

No, kaj je pa vendar Döllingerja pripeljalo k tako žalostnemu koncu: Döllingerja — duhovna, Döllingerja — doktorja, Döllingerja — profesorja sv. pisma? Kaj to, da ga vsi ti naslovi niso obvarovali tolikega padca?

Prvi je bil napuh. Učenost napihuje uči, sv. Pavel. Posebno veliko domišljali so si in si domišljajo o svoji učenosti nemški učenjaki, in teh učenjakov kralj je bil svoje dni — Döllinger. Kaj papež, kaj škofo, tisti rimske mračnjaki! Oni bodo nas učili, nas — Nemce, nas — doktorje!? Ko je rajniki papež Pij IX. začel priprave delati za občeni zbor, je Döllinger pričakoval, da bodo vši kardinali prišli se mu poklanjati in vabiti ga v Rim, češ, brez tebe nismo vstani nič. Ko so tedaj vse druge možike poklicali v Rim, so se Döllingerju strašno zamerili, in maščeval se je, da je vojsko napovedal papežu in škofov. Taki so prevzetneži — dokler človek služi njih sebičnim namenom, vbgaj, ko jim pa neča hlapčevati, mu obrenejo hrbet in naščuvajo, če treba, celo svet proti njemu.

Drugič: Döllinger se je veliko učil, a malo molil. Duhoven je bil sicer, pa tiste vrste duhovnov, ki se kaker n. pr. na Primorskem nekateri izmej prvih narodnjakov-politikov, sramujejo duhovskega zavratnika in duhovske srukoje. Brevic je vže kdaj vrgel v kot, maščeval je le ob nedeljah! Vže kot dijek je imel Döllinger navado molitev opuščati. To ni njegovemu domačemu župniku nič kaj dopadlo, zato je vže takrat o mladem „Nacetu“ preročoval, da njegova učenost brez poslužnosti in molitve bo cerkvi že veliko škodila. In to se je res zgodilo!

Döllingerja so tretjič premotili časniki. Pred leti ga je prijatelj podrečal: „Nace, bi ne bilo prav, da se spraviš s cerkvijo?“ A Nace je odgovoril: „Kaj bi pa rekli — časniki!“ No, znali se ga pa tudi časniki povzdigovati do tretjih nebes. Sam apostol Pavel ni bil nič proti njemu! Pa saj vidimo sami, koliko kadila počnejo časniki za svoje ljudi! Gorje mu, kogar je časnikarski dim omamil, malo upanja, da se bo kdaj še streznil!

Še nekaj je bilo, ob čemer se je razbil Nacet Döllingerja čoln. Veselil je skoz življenje pod zastavo ljubezni. Ljubezen bila mu je nad vero. On je tisti, ki je hotel mej katoličani in literani napraviti mir in spravo i tekako tisto, kaker bi ga hotels „Nova Soča“ mej dr. Mahničem in slovenskimi radikalci. Hotel je namreč, da bi se vse „krščanske“ cerkve (literanska, kalvinska, anglikanska it.d.) s katoliško zedinile v eno samo cerkev — ljubezni in sv. Dubu. Najviša postava v tej novi cerkvi bi imela biti — ljubezen; kar se tiče vere, bi se ne gledalo takoj ustanko, ta je le bolj stranska reč, eden bi lehko reklo „da“, drugi „ne“, tretji „da-ne“ ob enem, nič ne deč: da bi se le ljubili! Sploh Döllinger ni prizna-

val razlike med katoličani in liberalci, in menil je, da bo Nemčija le tedaj srečna, ko bo popolnoma ponehal načelnostni boj in bodo katoliški učenjaki enkrat za vselej v morje vrgli nesrečni razvojivni aut-aut. Skoraj bi človek mislil, da je Döllinger še zadnje mesece svoj evangelij prideljal tudi po Slovenskem, evangelij breznačnostna ljubezni!

Pa nesrečni Nace, akoravno tako popustljiv in spravljiv in ljubezni, da bi se smel imenovati sama spravljivost in ljubezen, ko se je zagnal proti skali rimske nezmotljivosti, se je moral prepričati, kako trd je papežev „Credo“, razbil si je nos in glavo. In v opomin poznejšim rodovom stało bo njegovo ime zapisanec v cerkveni zgodovini: Tako poginejo tisti, ki veslajo brez Petra, ta je osoda apostolskem ljubezni — brez vere!

Naši liberalci.

V novejšem času so oglašajo listi, ki bi radi, da bi prestopili vse narodi slovenski v pravoslavje t. j. da bi se zadržali v veri zj Rusijo. Kar naravost sicer ne svetujejo prestopa, saj pravijo, da bi bil lehko še sv. Oče naš vrhovni glavar, da bi pa vželo veliko dosegli, ko bi imeli slovensko bogoslužje. Ti zvitoprični govori, da bi potem Rusi tudi papeža poznali, da bi bil potem narejen velik korak za združenje starovercev z rimske cerkvio. Tako govore ti ljude, dasi vedo, da bi morali potem slabje vdati se močnejšim, da bi morali mi prestopiti v razkol, in ne Rusi v rimske cerkev. Recimo pa, česar Bog ne daj, da bi prišli mi katolički Slovani pod žezlo ruskega cara (sv. kateri bi si to želeli). Ker smo zvesti Rimu, bi ne prestopili v razkol. Saj pa tudi vemo, kaj delajo Rusi z vlogimi Poljaki, kako jim cerkev zapira, duhovnem ne pusti bolnikov previdevati se svetimi zakramenti, da celo škofe v njih oblasti omejujejo. In vendar so Poljaki njih bratje! Kaj mislite vi časopisi, ki hvalite Rusijo, jo božate, celo lažete, da je toleranca, ko vendar veste, da ni? Brez vzrokov na delate tega. Rusi pusti sicer divjim narodom Azije čestiti po svoje bogove, katoličane pa vendar preganja. Le poglejte, čestivci velike Rusije, v „Danico“; tam večkrat najdete žalostna poročila o stanju ruskih katolikov. In vsejedno hvalite Rusijo, njen velikanski napredek, nje mod, nje omiku! Optimist čitajoč te vrste bo nehotje pršal, kje so vendar le najde na Slovenskem taki ljude, ki Rusijo v nebo povzdigajo! Ne lo na Slovenskem, tudi na Českem in Hrvatskem je mnogo takih. Možje à la Gregr, in listi kaker „Parlementar“ ne delijo tega? Ne napadajo li naših škofov, jim ne očitajo, da niso narodni? Se ne sklicujejo njim nasproti nekakši farskejsko na narodne pravoslavne škofe? Listi, kakor neotesani in nezbruseni „Brus“, napadajo duhovnike, kjer le morejo. Kjer koli najde ta vmanec, kaj smeti, jih primete na dan, razglasuje grehe, in, če tega ne more, se pa roža malej marogi, ki je na licu kakega — recimo duhovna. Take ničvredne šale imenovati mora vsak količek omikan surove. S takimi napadi bi liberalci radi spodkopali kmetu spoštovanje do škofov in duhovščine, in ga tako pripravili ob vero. Zakaj pa le katoličko vero napadajo? saj puste pri miru protestante in druge? Vidiš, ljubi čitalj, katolička vera ne dà kmeta odirati; ona zapoveduje spoštovati vladarje — prepoveduje prekucije. Dokler se držimo svete katoličke vere, dokler obračamo oči v večni Rim, liberalci ne morejo upati, da bomo hodili njih pota. Zato bi nam radi izvrali vero, — človek brez vere storí vse, se dà porabit za vse! Žalosten primer doživelj smo zadnji čas tudi na Slovenskem. Liberalcev slovenskih, saj jih ni, bo kdo rekel. So, so in še mnogo jih je. Ozri se na Česko; kako pridno nabirajo tam darove za spomenik Janu Husu, ki je bil katolički duhovnik, potem pa odpal in postal najhujši sovražnik sv. katoličke vere. Lansko leto so bogatletni Italijani postavili papežu v žalostspomenik nesratnemu odpadniku Giordanu Brunu. Ves katolički svet je takrat pošiljal sožalnice Leonu XIII. Kakšen razloček pa je mej Brunom in Husom? Oba odpadnika — oba sovražnika vere, za katero gorijo česka in slovenska srca!

Kaj pa pravi „Slovenski Narod“. On hvali požrtovalnost bratov Čehov. Tako smo se našli. Brnovce, češke Husite in slovenske liberalce moramo tedaj staviti v jedno vrsto in ločiti se od njih. Liberalce je brezverec. Kdo pravi, da je liberalec, ogibljimo se ga skrbno. Naš liberalce je sovražnik cerkve, Avstrije in vsega svetega.

Dopis.

Iz Gorice, 15. januarija. Gorica in Furlanija ste si v laseh in huda borba je nastala med njima, ter se zna sčasoma še poostriči in imeti pomenljive nasledke. Kakor je čitaljem znano, je sprejet letosni dež. zbor predlog. posl. Pajerja in tovaršev, valed katerega naj še naprosi visoko vlado, da bi se na

dežavne stroške zgradila Železnica-Tržič-Roach-Cervinjan do italijanske meje.

Toliko mestno starešinstvo, kakor tudi kupčijska zbornica goriška se ne vjemata s tem predlogom, češ, da bi bila ona železnica mestu le na kvar in v gmotnoškodo. Zato je mestno starešinstvo po burni razpravi, katero se je vdeležil kot mestni starešina tudi dež. glavar grof Coronini, izvolilo posebno deputacijo, da se poda pred presvitlega cesarja in mu izroči spomenico proti grajenju one železnice in za gradbo one iz Logatca čez Vipavo v Gorico. Ta deputacija, obstojala iz mestnega župana in dveh starešin, se je počala v soboto na Dunaj; kak vseh bode imela in kaj je cesar odgovoril, ni še znano, ker gospodov nihče z Dunaja.

Pa tudi Furlanija ne miruje. V nedeljo so imeli v Červinjanu veliki shod, katerega so se vdeležili dež. poslanec Pajer in Lovisoni, drž. poslanec knez Hohenlohe, skoraj vsi župani in drugi merodajni gospodje iz Furlanije. Govorilo se je mnogo in marsikatera huda je padla proti mestu Gorici in njegovemu zastopstvu, kakor da bi se le pretiravala škoda, katera bi morda trpela Gorica vsled nove železnice po Furlaniji. Slednjič se je sprejet predlog, da se voli poseben odeck, ki naj tudi sestavi primerno spomenico do cesarja za grajenje tiste železnice. Kar pa zadene dve časniški laški glasili, t. j. "L'Eco del Litorale" in "Corriere" in njihovo postopanje glede tega vprašanja, opazujemo, da "L'Eco" stoji bolj na strani goriškega mesta, ter zastopa in zagovarja njegev interes, med tem ko "Corriere" omahuje, včasih potegne na levo, včasih na desno, kmalu je za Gorico, ali hitro zoper vleče z Furlanijo, kar je po sebi pokazal v zadnji številki, ko tako na dolgo in široko donaša govore, ki so jih imeli, govorniki pri Červinjanskem shodu. Nam slovenskim sod-želanom bi furlanska železnica malo škodovala, pa tudi nič ne koristila, zato lahko od daleč in z mirno vestjo opazujemo boj, ki se bije zdaj mej Gorico in Furlaniju glede te proge; ali ker Gorica dela in se poteguje tudi za železnico Logatec-Gorica, zato so naše simpatije tukaj na vjenčani strani in le želim, da bi z ozirom na našo Vipavsko stran kmalu prišlo do grajenja te železnice; Gorics pa in mestni gospodje naj vše pridijo enkrat do spoznanja, da se interesi goriškega mesta križajo z onimi Furlanije in da Gorica živi od slovenske okolice in goriških gor, zato bodi nam v vsakem oziru tudi pravična.

Politični razgled.

V znotranji politiki so še vedno največega pomena spravne poravnave, ki se vrše med zaupnimi možmi obeh narodnosti na Českem, one vso pozornost na-se vlečejo in vse se poprašuje: bode li mir dognan in sklenjena sprava? Listi, ki jedo iz vladnih jasli ali ki so, kakor pravimo, polvradni, trdě, da so te konference vše toliko pokazale, da sprava ni nemogoča med Čehi in Nemci na Pemskem. Za spravo, pa pošteno, so Staročehi in zaupniki konservativnega plemstva, tudi večina nemških zaupnih mož je spravljiva, edini mlajši Plener dela največje težave, ker on se pri teh poravnavanih ne ozira le na narodni prepir na Pemskem in kako bi se tam najprej dala dognati sprava, ampak on ima vedno pred očmi vse takrajlitavske dežele, kjer Nemci bivajo, ter kar naravnost zahteva, da bi morali Nemci kot pravi Avstrijo vzdržajoči živelj — po njegovih mislih — povsod imeti neke predpravice. V tem njegovem mnenju ga potrujejo in podpirajo glavni židovski listi, ki sploh nočejo nobene sprave — Žid vše ve, zakaj? Plener tukaj spleta razna vprašanja skupaj, da bi laže spravo onemogočil; in vendar so se te spravne konference pred vsem sklicale le v ta namen, da se pogodijo pemski Čehi in Nemci, in da se zadnjim spet pogladi pot v dež. zbor. Kaj je na vsem tem resnice, se vendar za gotovo ne ve.

Kakor smo vše zadnjič omenili, bodo imeli tudi slovenski dež. in drž. poslanci svoje konference; tržaška "Edinost" je trdila, da se snidejo poslanci koj po novem letu, ali "Slovenec" in tudi šopisnik dunajskega "Vaterlanda", ki je navadno prav dobro podučen, zagotovljata, da se ima to zgoditi še le po veliki noči, ker za to so potrebne priprave in treba je tudi prej postaviti pedlago in napraviti načrt, na kateri in po katerem se imajo o svojem času posvetovanja vršiti. Kaj je poslance prigušalo do tega koraka, da sklicejo konference, nam ni znano;

programov smo mi Slovenci vše mnogo sostavili in prav lepi so bili; ali kaj nam pomagajo vse še tako lepi programi, če se jih pa ne držimo in ne ravnamo po njih, če pri vsem tem nekateri hodijo svoja pota. Da bi imele te namernane in vše naznajnjene konference boljši vseh, je naša najsrečnejša želja!

Ogrski državni zbor je po prazničnih spet skupaj, privolil je zgraditi nekaj manjših, pa bolj potrebnih železnic in zdaj razpravlja državni proračun za l. 1890. Proslavljenje prekuha in puntarja Košuta se nadaljuje in Tisza sam nima več nasproti opoziciji toliko moči, da bi to rovanje proti Avstriji in dinastiji zabranil; da, on se je opoziciji celo tako vše vdal, da je obljubil v kratkem predložiti drž. zboru postavni načrt o ogrskem inkolatu (postava o domovni pravici), da bode na to skrajna levice tem leže proslavljala svojega ljubljence — Košuta.

Danas teden, t. j. pretekli petek je umrl v Monakovem na Bavarskem v 91. letu starosti žl. Döllinger, nekdaj sloveči profesor cerkvene zgodovine na Monakovskem vseučilišči, zagovornik katoliške cerkve in njenih pravic in eden največih nemških bogoslovskega učenjakov; a leta 1861 je vše bil začel v veri omahovati, in l. 1871 se je zarad proglašene verske resnice o papeževi nezmotljivosti popolnoma s katoliško cerkvijo sprijateljal in postal prvotrostni duševni začetnik starokatoličanov, in bil zato tudi slovesno iz kat. cerkve izobčen; kot tak in ne-pokorjen grešnik je tudi umrl.

Kakor listi poročajo, izda v kratkem s v. Oče papež več okrožnico o "dolžnostih katoličanov"; njena vsečina bode bolj verskega značaja in katoličanom priporočala ljubezen do cerkve tudi v sploh svetnih rečih, javno spoznavanje, zagovaranje in razširjevanje katoliške vere, edinost med katoličani in pokorčino cerkevnim predstojnikom.

Spanjški kralj Alfons XIII., komaj štiri leta star, je prav nevarno zbolel; govorilo se je vše celo, da je umrl, ali ta vest se do zdaj še ni obistinila, marveč najnovejše vesti poročajo, da se mu je na bolje obrnilo in da zdravnički celo upajo, do ozdravi. Vboga Marija Kristina, kraljica vdova in nadvodinja avstrijska, je preživela še malo veselih dni, odkar je postala kraljica. Prvič ji umrje soprog in kralj še v najboljših letih, potem sledijo ministerske krize, in če ji zdaj umrje še sin, bodo bržkone tudi republikanci spet začeli povzdigovati svoje glave in Karlisti tudi ne bodo mirovali. Kraljevska krona je sicer zlata, ali tudi ona ni brez trnja, posebno v sedanjih časih, ko sta se svet in pekel zapregla in zvezala zoper prestol in oltar.

Domače in razne vesti.

Vis. čast. knezonadškofski ordinariat je odredil otroškima vrtoma v Pevni in v Podgori za višega nadškofa, nadzornika v. č. mag. A. Marušiča; redni nadzornik v Pevni je v. č. msgr. F. Košuta, v Podgori pa dekan v. č. g. J. Filipič.

Veleč g. Plut Alojzij, apost. misijonar v St. Paulu, v državi Minesotta v severni Ameriki, je bil te dni v Gorici. Rojen je Dolenjec blizu Motlik. Bival je pred 26 leti v tukajnjem bogoslovju. Obhajal bo meseca februarja svojo srebrno mrežo v rojstnem kraju.

Fr. Gestrin nadomestoval bode kot suplenč na tuk. ženskem izobraževališču č. g. V. Spinčiča, ki mora bivati kot isterski deželnai odbornik v Početu.

Neverjetno, a resnično. Pri tukajnjem mestnem muicipiju je bilo razpisano mesto postajnika z letno plačo 1500 fl. Šest prosivev se je oglasilo; mejtemi je imel dobiti službo g. Pancrazij, ki je nastavljen pri tukajnjem c. k. deželnem sodišču. Toda mestni očetje so se skesali maleč, da je preveč 1500 fl. Mestni župan g. dr. Maurovič je nazzanil g. Pancraziju, da podajajoč bo dobival mesto 1500 fl. le 1000! Lepo od našega muicipija! Še lepše pa od g. Pancrazija, da toži mestno svetovorstvo radi razkaljenja časti.

Prošnja in poziv. "Nova Šoda" je včekrat pisala o nekem "gojškem ovajanju" lovskega psa, ki so hoteli z zahrbtnim rovarstvom pri najviši šolski oblasti pregnati iz Gorice dva odlična rodoljuba. Ker je bilo iz pisave "Nova Šoda" razvideti, kakor da bi bili oni ovaduh in da naše stranke, zato smo v predzadnji stevilki avjega lista njo in tudi dotična rodojuba pozivali, da naj se nam naznanijo imena tistih ovaduhov in da potem tudi povemo, kaj zaslužijo. Zi trdno smo se nadajali, da bđemo brali vše v zadnjem lista "Nova Šoda" imena teh ovaduhov, a varali smo se; ona niti besedice ne zide in dotična "ovajena" rodoljuba molčita. A kaj je nam mnogo na tem ležeče, da se zvede imena onih ovaduhov, zato še včekrat ponovimo prošnjo in poziv v trdni nadi, da nam bodo za getovo vstrešeno; da ne bđemo govorili bolj jasno in sicer tako, da ne bude ljubo niti "Novi Šodi" niti "ovajenima" gospodoma in še kateremu drugemu.

Deputacija obstoječa iz mestnega župana Mapovicha, grofa Sigisa, Attemsja in Cristoforija izvedla je presv. cesarju v avdijenoi dne 14. t. m. znano spomenon goriškega mesta proti zgradbi železnične proge Tržič-Červinjan.

Tabor v Červinjanu. V nedeljo dne 12. t. m. imeli so, kakor smo včasih poročali, v Červinjanu tabor gledé železnične proge Tržič-Červinjan. Vlado je zastopal vit. Wintschau, glavar za gradilščanski okraj. Vdeležila se je taborja večina občinskih zastopov iz spodnje Furlanije; tudi duželnih poslancev ni manjkalo, mej njimi bili so navzoči: Pajer, Lovisoni, Locatelli, Dottori in državni poslanci knez Hohenlohe, tudi iz Italije je počastil tabor sladako iz Palme. Za predsednika je bil izvoljen advokat Pajer. Vsi govorji so povdarijali, da namenovana proga bi ne škodovala dosti Gorici, a koristila mnogo vlogi Furlaniji. Knez Hohenlohe je tudi omenil, da bode imela Gorica druge nove koristi od železnične proge mej Logatcem-Vipavsko dolino-Gorico, katero odobruje vojno ministerstvo in vojaški osirov. Na predlog vit. Pajera se je določilo:

- da se sklene poslati spomenica presv. cesarju gledé namenovan železnične proge,
- da se izbere komisija in deputacija, katera naj bi napravila spomenico in jo izročila presv. cesarju,

Influenca ali hripa je vše po vsem Primorskem razširjena. Ne le Vipava, tudi Kras in Tominsko trpo jako maogo. Smrtnih žrtev sicer ne zahteva; ali zlasti v Gorici se je nekako trdrovato vgnjezdila. Predavanja v centralnem semenišču in po drugih šolah v mestu se še lo zdaj zoper začenja po vše ko osem dnevnih poščitnicah. (Gimnazija in druge šole imajo prosti do ponedeljka. Vr.) Matokatremu prislanese ta bolezen; skoro vse družine v našem mestu je obiskala. Nekateri govorijo, da pospešuje hripo pogosto odkrivanje. Navadna temperatura pod klobukom znaša 20-25 stopinj, zunanj pa je morda celo pod ničlo. Kedar se odkrijemo, protripi kri nakratno razliko celih 20 ali še več stopinj. To se ve, škodi našemu telesu. Vendar težko bo odkrivanje glavni vzrok te bolezni. Ko bi to bilo, bi morale hripa vojakom pričakanati, kar pa ne storii. No pa, nekaj bi znao biti vendar tudi na tem; saj tako trdijo imenitni zdravniki, katerim moramo menda verjeti.

Tako mile in prijetne zime, kakor jo imamo v "avstrijski Nizi", se malo kje veselo. Pravijo pa, ako je prosinec pregorak, bi smeli kmalu na pomlad upati. Če mrza sedaj ni, nas bo pa svečan malo ostreže prijet. V okolici najdejo še skoro povsod mrjetice in rumene trobentice. Zlasti je zadnje dni solace prav pripeko.

"Slovenska beseda." Odbor "Matica Slovenske" je sklenil izdajati časopis "Slovenska beseda", kateremu bode glavni nameni razpravljati o dvojbenih in še ne dognanih stvareh v naši slovnici in v pravopisu; nadalje bode skušati vstanoviti slovenski pravopis, dognati pravilno obliko raznosteristem slovniškim, obogatiti slovensko frazeologijo in slovenski slovar. Vrednijo "Slovenske besede" se je izročilo prof. Bartlu, kateri sestavi vzajemno s prof. Pieteršnikom program prihodnjemu listu. Kader se dovrši potrebne priprave, začelo se bode zaročati na list.

Prepoved na pravem mestu in o pravem času. Nedavno je umrl v Rimu neki Rever, žid in rodom Tržičan; vše pred leti je je bil popolhal v Rim, kjer je pesnikoval in bil eden izmed najbolj zagrizenih irredentovcev in sovražnikov Avstrije. V svoj oporoki je bil naročil, da naj se njegovo truplo po smrti s'žgo, kar se je v resnici tudi zgodilo. A njegovi prijatelji v Trstu in Trstu so hoteli ta pepel prepeljati v Trst, in se ve pri tej priliki in potem tudi vsako leto na dan njegove smrti napravljati kako nedolžno (?) demonstracijo proti Avstriji; s pepelom vred je pa hotel nekdo prineseti v Trst še nekatere redi, katere je Garibaldi rabil v svojem žirjenji. Tudi mestni očetje v Trstu so se vše-maj poboj posvetovali, kako bi mogli prav dostopno spre-

jeti pepol in Garibaldijeve reči. A namestništvo je stvar zavohalo, ter ostro prepovedalo to prevažanje.

Smart na vasilicah se odpravi, kaker govorè listi, pri nas v Avstriji. Viši zdravniški svet na Dunaju se je izrekel za odpravo. Vasilice bi nadomestovala giljotina, znana iz francoske revolucije, ali pa kako drugo orodje, ki povročuje naglo smrt.

V. d. g. Brezovšček, župnik říšemberski, je okrevl; ni bil pa tako nevarno bolan, kaker smo zadaj pot poročali.

Razglas. Ker je visoko c. kr. namestništvo z razglasom z dat. 5. listopada t. l. št. 24.627, po tej mestnej občini zapredose preločeno tukaj obstojedišči živinskih sejmov odobrilo, tako se bodo zdaj vršili v Celji letni in odceeno živinski sejni sledobe:

Na prvi torek mesec pribiniec (Jänner), svedan (Februar), malo travan (April) in veliki travan (Mai) živinski in konjaki sejni; na sredopodne saboto; potem dne 21. vinočka (October) in 30. listopada (November) letni in ob ednem živinski in konjaki sejni.

Pade na eden teh dnevov nedelja ali praznik, tako se bodo vršili sejenj na prihodnjem delavnem dan.

Kar so s tem v splošno znanjo prijavi.

Mestni urad Celjski, dne 10. listopada 1889.
cesarski svetovalec in župan:

Dr. NECKERMANN.

Srednje Žole obiskuje letos v Avstriji 75.129 dijakov; mej temi obiskuje gimnazije 55.456, realke pa 19.673 dijakov. Največ dijakov ima gimnazij Ljubljani namreč 887, najmanj spodaja realka v Zadru, ki ima 43 dijakov.

Statistika ljudskih šol v Avstriji. V avstrijskem cesarstvu (brez Ogrske) štejemo dandanes 17.416 ljudskih šol, mej temi zasebnih z pravico javnosti 492, brez pravice javnosti 484. Gleda na naučni jenik je 7606 nemških, 4319 črščih, 1544 poljskih, 1634 ruskih, 535 slovenških 908 laščih, 353 slovaških, 61 rumunških, 4 madjarske; šol utrakvističnih bilo je 451. Kar se tiče kategorije šol, je enorazrednic 8503, dvorsrednic 3818, trirazrednic 1492, štirirazrednic 990, petrazrednic 1070, šestrazrednic 176, sedemrazrednic 28, osemrazrednic 8. V vseh teh šolah je delovalo 42.512 učnih modi (mej temi preko 13.000 učit. veronauka, pa 11.955 učiteljev). V juvne šole zahajalo je blizu 2,800.000 otrok. Blizu pol milijona otrok šolske starosti ni obiskovalo šole. Viših fakultet bilo je skupaj 361. *Popotnik.*

Katoliške cerkve v Novem Jorku. V velikem mestu severne Amerike je 80 katoliških cerkva. Vsako nedeljo imajo do 392 maš, katerih se vdeleži ogromno število ljudi. V vseh cerkvah je toliko prostora, da ju lehko 411000 sedi in 146000 stoji. V Novem Jorku je torej lehko 557000 tisoč ljudi ob nedeljah pri sv. maši.

Ogrski kmetič je prodajal v mestu štiri merne pénice za 9 f. 45 kr. Domu grede preteje skrbno še enkrat denar in sesteje le 9 f. 44 kr. Dasi je bil vše preveč, cel dan moram te karati! Jožek: „O zlata babica! kaj tisto, soj nisem tako občutljiv!“

Goriška moška poddržnica družbe sv. Cirila in Metoda je imela 11. t. m. svoj letni občni zbor. V načelništvo so bili izvoljeni za tekoče leto: dr. Anton Gregorčič - načelnik; Anton Šantl - tajnik; Valentini Kancler - denarnišar; njih namestniki so: Franc Farlani, Josip Ivančič in Franc Leban. Pri glavnem skupščini bo zastopal poddržnico njen načelnik.

Goriška ženska poddržnica družbe sv. Cirila in Metoda bude imela svoj letni občni zbor v nedelji 26. t. m. ob 3 urah popoldne v prostorju goriške Čitalnice z naslednjim dnevnim redom: 1. letno poročilo načelnika; 2. preberejo se naznanila društvenega vodstva; 3. mrebitai nasveti; 4. volitve načelnika. Društvenico uljudno vabi k obilni udeležbi načelnika.

Denačnji številki smo priležili vabilo na narodbo „Kmetovalca“, ki ga če braveem priporočamo v narodbo.

Za kratek čas.

V hotelu. Prebrisau gospodje pride nečesa dan v ameriški hotel ter si naroči kos pečenke. Strečaj mu je prinese, toda strašno majhen košček. Gospodje jo nabode na vilice, stopi k eknu ter si jo ogleda rekoč: Prav, prav, od takega mesa mi prinesete!

Visokošolec. Gospod profesor, jutri odrinem v službo, zato se Vam prislonim zahvaljam za poduk. Vse kar znam, zahvaljam le Vam. „Prosim, gospod, ne omenjajte tako malenkosti!“ odvane profesor.

Na železnici, v kupeju izpregovori prijazen trgovec nasproti skoraj gluhemu gospodu: „Joj, kako grdo vreme!“ Napol gluhi: „Kaj pravite?“ Trgovec: „Pravim, da je danes res slabo vreme!“ Napol gluhi: „Res Vas ne razumem!“ Trgovec: „Je prav — gedo — vreme!“ Napol gluhi: „A — če ni nič drugačega, — to vidim sam!“

Babica dè svojemu vnuku: „Jožek, to pa je vše preveč, cel dan moram te karati!“ Jožek: „O zlata babica! kaj tisto, soj nisem tako občutljiv!“

Izpraševanje. Izpraševalci: „Kako stara je raba tobaka?“ Kandidat: „Zelo stara, vže Rimljani in Grki so ga rabili.“ Izpraševalci: „Kako hočete to dokazati?“ „Prav lahko, vsak klasik, ki sem ga vzel v roko, dišal je močno po tobaku!“ bil je odgovor.

Pred porotniki prašali so zatožence, odkod ima vsake vrste kliješev in vetrnikov za kradjenje: „E imam jih za spomin od svojega rajnega očeta!“

General praša vojaka: „No moj sic, kaj čutiš, če vidiš zastavo svojega polka mogočno vihrati na bojnem polju?“ Da je veter, bil je odgovor.

V šolo: „Veš Janezek, nočoj je gorelo v veliki tovarni pri nas!“ Janezek: „O moj Bog, kaj nam pomaga! Vsaka pametna hiša pogori včasih, samo naša neumna šola ne!“

Kmetsko razlaganje. Kmet v koncertu mej duetom svojemu sinu: „Vidiš Mihec, ker je vše deseta, svirajo v dveh, da prej končajo!“

Pridigar: „Današnji sv. evangelij pripoveduje nam, da sta šla dva učenca v Emav in to bodi predmet mojemu govoru, kterega razdelim v dva dela. V prvem razložim, koliko učencev je bilo, v drugem pa povem, kam sta šla.“

Volk in mladi oven. (Iz francoskega po Fenelon-u.) Nekaj ovnov bilo je v varnosti v vltvi ograji; psi so spali, in njih pastir stoeč pod senčnatoto jeklo je igral na piščalki z drugimi bližnjimi pastirji. Gladen volk je vvidel skozi ograjine špranje stanje čredr. Tedaj se spusti z njim v razgovor mladi neizkušen oven, ki ni poskušal še nidesar na svetu. „Čemu prihajaš tu sem“, reče pozrešenja. „Iščem sveže in cvetličate trave“, odgovori volk, „saj veš, da ni nič slajšega, kakor pasti se na zeleni, s cvetkami obsejan travi, da se olžene glad, in vtešiti žejo v čisti studenčuci: obajo sem dobil tukaj; kaj mi je treba boljšega? Ljubim filozofijo, koja me uči biti zadovoljnemu z malim.“

„Torej je res“, vsklikne mladi oven, „da ne ješ več mesa in živali in da si zadovoljen z nekoliko trave? Da je temu tako, živiva kot brata ter pasiva se vzajemno.“

Brzo ostavi oven ograjo ter stopi na livado, kjer ga zmeren filozof raztrže in požre.

Nauk: Ne zaupaj lepim besedam ljudij, ki se bahajo ce svojimi krepostmi. Soditi jih moraš po njih delih, a ne po njih besedah.

Vozilni listi

A M E R I K O

Kralj. belgijski poštni parnik društva
„Red Star Linie“ iz Antwerpen-a
naravnost v

New York & Philadelphia

priznan od visoko c. k. avstrij. vlade.

Pojasnila daje:

priznano zastopstvo

Ludwig Wielich
in Wien, IV, Weyringergasse 17
ali
Josef Strasser

Speditionsbür. für die k. k. Oest. Staatsbahnen in
Innsbruck.

VINO BELO in ČRNO

lastnega pridelka od leta 1888 in 1889

prodaja

SIGFRID GIRONCOLI

Šent-Peter pri Gorici
Villa Netty.